

HỒI 83

Kế Hoạch Chu Đáo

Này ngày hôm sau, không khí trong nội thành vẫn hết sức khẩn trương, trên phố, các thuộc hạ Thiết Ky Hội và quân lính của Lâm Sĩ Hồng không ngừng đi lại tuần tra. May mà Ngưu Phương Tài và đám tướng lĩnh giữ cửa thành có quan hệ rất tốt, nên bọn Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân mới có thể ra khỏi thành lên thuyền một cách an toàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Ngưu Phương Tài trở lại thì lấy ra một tấm họa đồ Cửu Giang thành, chỉ rõ tận tường cho hai gã: “Cửu Giang nằm ở yếu đạo giao thông nối liền hai miền Nam Bắc, những người đi từ miền Nam về miền Bắc đa phần đều đi đường thủy đến đây rồi bỏ thuyền lên bộ, vì thế bến đò ở thành Bắc có thuyền Nam, ngựa Bắc qua lại luôn luôn, hưng vượng phi thường”.

Khấu Trọng nói: “Lần này Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh rêu rao chuyện kết minh ở Cửu Giang thành, chính là có ý cùng lúc điều võ dương oai với Nam Bắc chư hùng đây mà! Hừ, trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ?”.

Ngưu Phương Tài nói tiếp: “Cửu Giang nam nối Động Đình, bắc liền Đại Giang, thủy đạo tung hoành ngang dọc, bộ phận chủ yếu là khu thành cũ, tường thành cao mười lăm trượng, có bốn thành môn và ba thủy môn. Hưng Phát Long của chúng ta và Xuân Tại Lầu đều nằm ở khu thành cũ, chỉ có điều một Nam, một Bắc, ở hai phố Bắc Môn và Nam Môn mà thôi, hai phố này được ngăn cách bởi Trấn Giang Lầu ở giữa thành.

Từ Tử Lăng nói: “Tường thành cao tới mười lăm trượng, vậy thì cần phải có dây và móc câu mới có thể vượt qua được”.

Khấu Trọng nói: “Thử tính cách chạy theo đường thủy xem?”.

Ngưu Phương Tài nói: “Ở cửa thủy đạo có hai tấm chắn bằng sắt vô cùng kiên cố, thêm nữa cả ba đường đó đều có chòi canh bí mật và quân lính tuần tra đặc biệt giám thị, muốn phá hoại những cửa sắt này trước cũng cực kỳ khó khăn”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Ngươi thúc có biết thời gian tuần tra và thời gian đổi ca trực của lính trong chòi canh hay không?”.

Ngưu Phương Tài vui vẻ nói: “Đây chính là công tác chủ yếu của chúng ta, toàn bộ đều đã có ghi chép cẩn thận. Bọn chúng tổng cộng có mười thời gian biểu khác nhau, mỗi năm ngày lại đổi một lần, hết một vòng thì lại lặp lại”.

Hai mắt Khấu Trọng sáng bừng lên: “Chỉ cần chúng ta nắm được chính xác thời gian đổi ca trực và tuần tra của chúng để tiến hành ám sát, như vậy có thể phá cửa sắt ở thủy đạo thoát ra trước khi bọn chúng phát hiện, nhưng đương nhiên cũng cần phải có công cụ đặc biệt nữa”.

Ngưu Phương Tài chau mày nói: “Nhưng như vậy nhất định sẽ kinh động đến đám quân lính ở các chòi canh”.

Khấu Trọng nói: “Thì thuận tay giết hết bọn chúng là được rồi”.

Ngưu Phương Tài cười khố nói: “Các chòi canh đặt ở trên tường thành, nếu có thể lên được tới đó, vậy thì chỉ bằng vượt tường thành bỏ trốn đi cho xong. Nhưng khoảng cách giữa tường thành và ngôi nhà gần nhất cũng phải tới hai mươi trượng hơn, hai vị công tử nếu như hiện thân trong phạm vi ấy, lập tức sẽ bị đối phương phát giác, chỉ cần bọn chúng ở trên cao xạ tiễn xuống đầu hai vị thì đã đủ khó ứng phó rồi”.

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này không thành vấn đề, chúng ta có thể nín thở rất lâu dưới nước mà không cần đổi khí, cứ quyết định theo thủy đạo phá cửa sắt là được!”.

Ngưu Phương Tài gật đầu đồng ý nói: “Nếu hai vị công tử có tài tiềm thủy như vậy, thì đây đích thực là một kế hay, bởi vì địch nhân nằm mơ cũng không thể ngờ được hai vị lại có thể ẩn nấp dưới nước trong thời gian dài”. Sau đó lại thở dài nói: “Nhưng vấn đề lớn nhất chính là chúng ta căn bản không thể tiếp cận Xuân Viên nơi Nhậm Thiếu Danh ở mà không bị phát giác. Đây đương nhiên chỉ là giả định nếu như đêm nay hẳn ta có đến đó để tìm Hoắc Kỳ”.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Chúng ta hạ thủ trên đường hẳn đến Xuân Tại Lâu là được rồi”.

Ngưu Phương Tài lắc đầu: “Nhậm Thiếu Danh tàn nhẫn háo sát, cừu gia rất nhiều, vì vậy mới trước giờ chưa đi theo một con đường cố định để đến một địa điểm nào đó, cách này tuyệt đối không thể thực hiện”.

Khấu Trọng sực tỉnh nói: “Bên ngoài Xuân Tại Lầu không phải có mấy cây đa lớn hay sao? Chúng ta cứ làm một cái ná lớn, mượn lực đàn hồi của cành cây vượt qua khoảng cách hơn ba chục trượng bay lên mái ngói của Xuân Viên. Hừ! Có điều muốn đào tẩu thì không dễ như vậy!”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Trên đời này làm gì có chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ chứ?”.

Khấu Trọng lấy ra tấm bản đồ Xuân Tại Lầu trải ra trên bàn, chỉ tay vào một cây lớn ở phía Tây Nam Xuân Viên, sau đó dịch tay đến một cây khác cách đó năm trượng, hưng phấn nói: “Giả như chúng ta có thể buộc giữa hai cây này một sợi dây thừng vừa lớn vừa có sức đàn hồi, lúc đào tẩu có thể mượn lực phóng ra! Hắc! Mẹ ơi, nếu như chúng ta có thể đặt mấy sợi dây như thế ở trên không, như vậy chẳng phải là có thể bay rồi hay sao? Chỉ có điều ta lo lắng nhất chính là bị đối phương phát giác trước một bước thôi”.

Ngưu Phương Tài động dung nói: “Đây đích thực là một cách hoang đường như lại có thể thực hiện được, dây thừng ta sẽ lo liệu, chỉ cần hai đầu có thêm móc sắt bọc vải, lại nhuộm màu đen, lại buộc ở cách xa mặt đất, có lẽ cũng không dễ phát hiện đâu. Vấn đề còn lại chính là làm sao mới có thể qua mắt địch nhân mà bày bố những thứ này. Còn nữa, hai vị công tử không biết có thể nhận chuẩn được điểm tiếp đất trong bóng tối hay không?”.

Khấu Trọng nói; “Hai vấn đề này cứ để chúng ta lo”.

Nói đoạn đột nhiên đứng vọt dậy, cười lớn nói: “Chúng ta đi thám sát hiện trường trước đã. Trừ phi đêm nay Nhậm Thiếu Danh không đến Xuân Tại Lầu, bằng không hẳn quyết không có mạng trở về”.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi bên một chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ trên lầu hai của tử lầu, dõi mắt nhìn ra bên ngoài. Lọt vào mắt hai gã đầu tiên là con đường rộng đủ năm chiếc xe ngựa cùng đi một lúc, sau đó là một dãy cửa tiệm đối diện với tử lầu, có tới năm gian là tiệm thuốc, có thể thấy dân chúng Cửu Giang trước nay giàu có, thế nên động một chút là đã dùng đến thuốc men dược vật. Ngoài ra còn có tiệm gạo, phường dầu, tiệm vải, tiệm tạp hoá... Bên đường cứ cách mỗi bảy tám trượng lại có một cây lớn, bóng mát che phủ cả con đường.

Nhìn về phía nam, là tường cao phía đông bắc của hậu viện Xuân Tại Lầu, đằng sau bức tường là những mái ngói xanh thấp thoáng sau tàn cây rậm rạp, hình thế hùng vĩ, rất có khí thế. Trong viện trồng đầy những cây du, cây hòe, cây đa xanh ngắt, tán lá rậm rạp rì rào trong gió xuân như chẳng hề biết đêm nay sẽ diễn ra một trận chiến sinh tử có liên quan đến cả tình thế thiên hạ vậy.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, hạ thấp giọng nói: "Chúng ta sẽ sắp đặt một sợi dây mựon lực ở phía bên phố này, sau khi đến phố bên kia, thì sẽ chằng sợi dây thứ hai để chúng ta nhảy vào hậu viện, như vậy chỉ cần mấy nhảy là chúng ta có thể vào được Xuân Viên, lúc thoát thân cũng đi theo đường cũ là được".

Lúc này tên tiểu nhị đã mang thức ăn tới, Khấu Trọng vội vàng nói sang chuyện khác. Sau khi tiểu nhị đi khỏi, Từ Tử Lăng vừa ăn mì vừa nói: "Tốt nhất là có thể mai phục trong Xuân Viên trước khi Nhậm Thiếu Danh đến một bước, cũng không cần phải vào tận trong phòng động thủ cho phiền phức, lúc chạy cũng dễ dàng hơn một chút".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, cúi đầu chuyên tâm ăn mì, cả nước mì gĩa cũng húp một hơi cạn sạch, đang cười cười đột nhiên lại trầm giọng xuống nói: "Nhậm Thiếu Danh không chết thì chúng ta phải chết, không thành công thì không đi, ngươi có hiểu không?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Hoàn toàn minh bạch. Nếu không lập ý chí quyết tử, chúng ta tuyệt đối không thể thành công".

Khấu Trọng thở dài một tiếng: "Kỳ thực đây chỉ là chuyện của ta, không nên kéo người cùng can dự vào làm gì".

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Sao ngươi đột nhiên lại trở nên lảm lòi như đàn bà vậy? Muốn thành công thì phải trả giá, muốn khiêu chiến tự nhiên phải có áp lực, trước đây ngươi chưa từng bị mâu thuẫn như vậy bao giờ hay sao?".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi dài, hơi nhích người lên trước nói: "Đây có thể là điểm chuyển ngoặt quan trọng nhất trong đời huynh đệ chúng ta, nếu thành công, lập tức có thể xoay chuyển cả tình thế phương Nam, cùng lúc hai chúng ta cũng có thể danh chấn thiên hạ. Hà...! Nhưng ta biết ngươi đối với những thứ đó căn bản không hề hứng thú, mà chỉ vì giúp ta nên mới cam tâm mạo hiểm tính mạng, ngươi nói ta có thể không mâu thuẫn hay sao?" Sau đó gã lại ngã người ra sau ghế với vẻ mệt nhọc, nhẹ giọng nói: "Chỉ cần một câu nói của ngươi, hành động đêm nay có thể hủy bỏ lập tức".

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Tất cả cứ tiến hành theo kế hoạch đi! Đến sáng mai, một là Nhậm Thiếu Danh sẽ hoành hành nơi Xuân Viên, hai là Song Long Bang sẽ giải tán từ đây, còn khả năng thứ ba chỉ có thể là Nhậm Thiếu Danh căn bản không xuất hiện mà thôi".

Hai gã rời khỏi tử lâu, đi học theo phố tiến về phía Xuân Tại Lầu, không hề cảm thấy có điều gì kỳ lạ hết. Khấu Trọng trở lại về thoải mái như trước, kéo tay Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ta không nói sai đâu! Xú công chúa đó rất có tâm tư với ngươi đấy!".

Từ Tử Lăng nhún vai mỉm cười nói: "Ngươi quên rằng nàng ta đã cùng Phong Thấp Hàn đến đây hẹn hò lén lút hay sao? Tâm tư của nàng ta với ta chính là làm sao để giết được ta càng nhanh càng tốt, thứ tâm tư này, tốt nhất không có thì hơn".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Tâm tư của nữ nhân chính là thứ khó đoán biết nhất trên đời này. Biết đâu nàng ta đi với Bạt tiểu tử chẳng qua chỉ là muốn mượn hấn để quên đi ngươi, nhưng khi nhìn thấy ngươi thì bao nhiêu phong phong hàn hàn cái gì lại đều quên hết sạch sẽ cả".

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Ngươi thật biết nghĩ thay người khác. Ô! Hình như có người theo dõi chúng ta thì phải?".

Khấu Trọng cũng cảm giác thấy, thấp giọng nói: "Có phải người nói tên tiểu tử mặc thanh y, ở bên ngoài tử lâu chứ nhìn chăm chăm vào chúng ta hay không? Hắc! Rẽ trái!".

Hai gã rẽ ngoặt vào một phố cắt ngang con đường lớn, đây là phố thuộc hàng nhất đẳng, chỉ để cho người đi bộ, tường cao viện sâu, ngõ nhỏ thâm u, không khí tĩnh lặng hoàn toàn khác biệt với con phố lớn ồn ã bên ngoài.

Khấu Trọng nói: "Không đi theo!".

Từ Tử Lăng nháy mắt một cái, hai gã lập tức tung người lao vút đi, nấp vào hai góc tường của hai trang viện đối diện nhau. Không bao lâu sau thì thanh y thanh niên kia phóng tới. Bất chợt tiếng y phục phát gió vang lên. Hai đường tiến thoái đều bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chặn đứng. Khấu Trọng đứng sau lưng y cười cười nói: "Vị huynh đài này...".

Người kia đột nhiên quay mình, thấp giọng nói: "Cuối cùng cũng tìm được hai tên tiểu tử không biết viết chữ "chết" thế nào!".

Không ngờ đối phương chính là đại mỹ nhân Tống gia, Tống Ngọc Trí đóng giả nam trang.

oOo

Ba người bước ra khỏi phố nhỏ, lên một chiếc cầu hình vòm bắc ngang qua sông, chỉ thấy nước sông cuộn cuộn chảy như rắn lượn về phía Xuân Tái Lầu. Hai bên bờ là khu dân cư đông đúc như vẩy lân, nhà nhà sát với mặt nước, cảnh sắc vô cùng đặc biệt.

Tống Ngọc Trí lúc này đã dán thêm hai hàng râu cho thêm phần khí khái nam tử, sắc mặt lạnh tựa hàn sương, dừng lại trên cầu, trầm giọng nói: "Các ngươi đến đây làm gì vậy? Vô duyên vô cớ làm cho cả thành biết được các ngươi tới đây để giết Nhậm Thiếu Danh, làm cho kế hoạch đã sắp đặt chu đáo của chúng ta bị phá hoại hết".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Không biết ước định của chúng ta có còn hiệu lực hay không? Tống tiểu thư đã thương lượng với lệnh tôn ông hay chưa?".

Tống Ngọc Trí quay người lại, nộ khí xung xung trừng mắt nhìn gã: "Thương lượng thì có tác dụng gì? Trong tình hình bây giờ, chẳng ai còn cơ hội giết chết họ Nhậm nữa rồi".

Từ Tử Lăng dịch người đến chỗ lan can, cúi đầu xuống nhìn nước sông đang cuộn chảy, lặng lẽ nghe hai người nói chuyện. Khấu Trọng nhân nhả đáp: "Chỉ cần ước định đó vẫn còn hiệu lực thì được rồi. Tiểu thư xin hãy lập tức rời thành, sáng sớm mai đảm bảo sẽ có tin tức".

Tống Ngọc Trí bực tức nói: "Ngươi điên rồi, muốn chết thì nhảy sông tự tận cho sạch sẽ!".

Khấu Trọng cười hì hì, ghé mặt sát mặt nàng, ngúng nguẩy gương mặt giả thô tục kinh hoàng nói: "Chi bằng chúng ta đánh cược thêm một ván nữa, nếu như trong tình hình khó khăn như vậy ta vẫn có thể thành công, tiểu thư sẽ chịu khuất thân gả cho Khấu Trọng này có được không?".

Tống Ngọc Trí trợn trừng mắt lên nhìn gã mắng: "Cái bụng giả của ngươi đựng phải người ta rồi!".

Khấu Trọng cố ý dùng bụng giả huých thêm một cái nữa, rồi mới dịch người ra chút xíu, cười hích hích nói: "Tiểu thư vẫn còn chưa trả lời câu hỏi liên quan đến chung thân đại sự của ta".

Tống Ngọc Trí nhăn mặt nói: "Con người ngươi tại sao cứ thích lằng nhằng đeo theo như vậy chứ? Người ta không phải đã nói với ngươi là cha ta đã hứa gả ta cho người khác rồi hay sao? Hơn nữa ta mới nhìn thấy ngươi đã thấy vừa phiền phức vừa tức giận rồi, không

có người gả, ta cũng quyết chẳng gả cho người. Thật không biết xấu hổ! Về mà tự soi lại mình trong gương đi!”. Nói xong nàng lại quay sang nhìn Từ Tử Lăng trách mắng: “Từ Tử Lăng, người cũng điên theo hần rồi hay sao?”.

Từ Tử Lăng thân nhiên đáp: “Hôm nay chính là ngày giỗ của Nhậm Thiếu Danh, xin mời Tống Ngọc Trí lập tức rời thành”.

Tống Ngọc Trí còn chưa hết ngạc nhiên trước phản ứng của Từ Tử Lăng thì Khấu Trọng đã làm ra vẻ khỗ sở nói: “Thì ra Tống tiểu thư đã dịch tình chuyển ý sang tiểu Lăng, Khấu Trọng ta chỉ đành tuyên bố rời khỏi trường tranh chấp này, chỉ cầu giết được Nhậm Thiếu Danh...”.

“Chát!”.

Trên má Khấu Trọng lập tức có thêm năm dấu ngón tay nhỏ nhắn của Tống Ngọc Trí, cả phần hóa trang trên mặt cũng bị cái tát của nàng làm rơi lả tả. Tống Ngọc Trí thất kinh thốt lên: “Tại sao người không tránh?”.

Khấu Trọng xoa xoa chỗ đau, cười gượng gạo: “Ta muốn ăn tát cho tỉnh người, về sau sẽ không cần phải ôm mối tình si tự dằn vặt mình nữa”.

Tống Ngọc Trí định nói gì nhưng rồi lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì nữa, quay đầu nhìn sang phía Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng vẫn đứng yên bất động, chăm chú nhìn một hán tử đang buông câu ở chỗ ngoặt của dòng sông, dường như đang suy tư điều gì đó. Khấu Trọng thấy có mấy người đang tiến về phía mình, liền kéo ống tay áo Tống Ngọc Trí nói: “Về nhà rồi nói tiếp!”.

Từ Tử Lăng đột nhiên khẽ run lên: “Mẹ ơi! Trọng thiếu gia! Dây câu!”.

Khấu Trọng lập tức quên cả Tống Ngọc Trí, bước đến cạnh Từ Tử Lăng, mừng rỡ nói: “Chúng ta thật là ngốc! Trên đời này làm gì có thứ khỉ mẹ nào có độ đàn hồi mà để che mắt người ta như là dây câu chứ? Lần đó Trầm bà nương cũng đã từng dùng dây câu cực nhỏ ám toán chúng ta, lúc ấy còn là vào ban ngày ban mặt nữa”.

Lúc này chợt có người đi đường ngang qua, cả ba vội vàng ngậm miệng không nói nữa. Sau khi người đi khỏi, Tống Ngọc Trí cảm thấy khó hiểu vô cùng, ngạc nhiên hỏi: “Các người đang nói gì vậy, có phải là đã điên rồi hay không?”.

Khấu Trọng lúc này nào có tâm tình cùng nàng ta đùa bỡn, bởi vì dùng dây câu, thì vô luận là trời tối hay trời sáng, ở trong khoảng cách ngoài mười trượng, cao thủ thông thường

nếu như không để tâm tìm kiếm thì tuyệt đối không thể phát giác, vậy thì hai gã có thể sắp đặt trước một bước rồi, nghĩ tới đây gã chợt mỉm cười nói với Tống Ngọc Trí: "Tổng tiểu thư xin hãy đòi ngọc giá ra khỏi thành, đến mai là có thể nhận được tin thắng trận của chúng ta được rồi".

Tống Ngọc Trí cuối cùng cũng không nhịn nổi, gất lên: "Không! Hai tên tiểu tử các ngươi theo ta xuất thành!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Thì ra tiểu thư quan tâm chúng ta như vậy?".

Tống Ngọc Trí đột nhiên trở lại thần thái lạnh lùng thường thấy của mình, chậm rãi nói: "Đương nhiên là ta phải quan tâm rồi! Nếu Dương Công Bảo Khố lọt vào tay Nhậm Thiếu Danh và Lâm Sĩ Hồng, cả thiên hạ này sẽ phải gặp tai ương mất".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Thì ra cô nương đối tốt với ta vậy đấy! Thôi bỏ đi! Giờ đây ai đi đường nấy, nhưng chớ quên hiệp ước giữa chúng ta đó, bằng không sau này ta và Tống gia của cô nương sẽ chẳng còn cơ hội hợp tác nữa đâu".

Tống Ngọc Trí nhìn gã với ánh mắt lạnh lùng như băng: "Ngươi thật sự muốn đi chết à?".

Cặp mắt hổ của Khấu Trọng lấp lánh tinh quang, kiên quyết nói: "Chính là như vậy đấy!".

Tống Ngọc Trí thản nhiên đáp: "Vậy thì các ngươi đi chết đi!".

Nói đoạn phất tay bỏ đi luôn.

- o O o -